

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 11.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771790548480/facsimile.pdf> (tilgået 10. maj 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

dog havt mangen fornoielig Time i det gamle Hummer. – Damen, der holdt den Anden under Armen, græd, og sagde:

Der har jeg levet min bedste Tid.

Aa lad det brænde, sagde hendes Ledsager i en ligegyldig Tone; jeg har assureret. Tilmed, vi ere jo gaaet ud for at opsøge os en anden Vignam, lad saa kun Flammerne udslette Sporet af vor gamle. Men kom, lad os gaae; jeg synes ikke her er fuldkomment komfortabelt.

Ja, lad os gaae, sagde den Yngre; thi som det lader morer man sig med at høre paa os.

Da vil jeg paa det Venskabeligste fraraade Enhver at følge efter os, tilføiede den Forrige i en bestemt Tone.

Det var altfor tydeligt, at disse to sidste Replikker gjaldt mig; jeg følte, at jeg kunde have fortjent dem; men jeg kan ikke ret vel finde mig i, at man troer, jeg lader mig skræmme. Jeg gik derfor hen imod dem, idet jeg sagde:

Uagtet Deres venskabelige Raad vil jeg dog følge Dem, hvis det ikke er Dem beleiligt, strax at forunde mig en Samtale.

Den Yngre foer hen imod mig, saa jeg i en Fart maatte stille mig *en garde*; men den Ældre standsede ham og sagde:

Stille Felix, jeg kjender denne Herre; han er ikke nogen *mouchard*. Tilgiv mig, henvendte han sig derpaa til mig, idet han rakte mig Haanden; havde jeg kjendt Dem strax, skulde jeg ikke have sagt disse Ord. Det var ikke vor Hensigt, at fornærme Dem personlig, og saaledes tænker jeg, at De ikke længere har nogen Grund til at forlænge vor Samtale.

Deres Ord er mig tilstrækkeligt, svarede jeg; men da jeg har den Ære at være kjendt af Dem, saa har De vel ikke længere nogen Grund til at fraraade mig at følge Dem. De yttrede før, at her ikke var komfortabelt.

Han var noget forlegen for Svar, imidlertid begyndte han:

Dersom De kjendte de Omstændigheder, som gjør, at jeg ikke gjerne vil være seet af en vis Person –

O, jeg er aldeles ikke nysgjerrig, forsikkrede jeg; men da jeg tilfældig hørte en Ytring, hvoraf jeg slutter, at De boer i det brændende Huus –

Ja min Herre, sagde han bestandigt forlegen, men dog i en mere bestemt Tone. Dersom De, som sagt, kjendte de Begivenheder, som

netop i Dag ere indtrafne, saa vilde De ikke undre Dem over det Besynderlige, der maaskee var i min Yttring.

O, vedblev jeg, det er aldeles ikke faldet mig ind at tænke over det Besynderlige deri; hvad jeg vilde sige Dem, er blot dette, at jeg ved et Tilfælde, som vil være for vidtløftigt at fortælle, er kommet i Besiddelse af et Manuscript, som er reddet fra Branden, og som jeg tænkte, muligt kunde tilhøre Dem.

Jeg rykkede frem med det; der var jo intet Andet at gjøre, naar jeg ikke vilde blive anset for nysgjerrig eller maaskee for noget endnu værre. Det var tydeligt at see, at jeg stod fuldkommen retfærdiggjort. Han bladede noget i Manuscriptet ved en Lygtes Skin, og sagde derpaa:

Det er ikke mit, men jeg kjender Eiermanden; og dersom De ønsker det, skal jeg med Fornøielse besørge ham det tilstillet, saameget hellere, som jeg ikke kan nægte, at jeg har faaet Lyst til at læse det, da jeg seer, at han har værdiget os mere Opmærksomhed end han egentligt havde nødig.

Der var Intet derved at gjøre.

Det er Cancellistens Dagbog, vedblev han til de Andre; og af det Par Linier, jeg har læst, seer jeg, at vi ere gaaede i rette Tid. Politiet har været der. Farvel, min Herre, henvendte han sig igjen til mig; jeg er Dem mere forbunden for disse Papirer end De selv troer. Det er en Roman, min Ven Cancellisten har villet lave sammen af vore Historier. Men De veed selv bedst, at man aldrig bør skrive Begyndelsen, før man veed, hvorledes Enden vil blive. Jeg troer derfor det er rigtigst, at dette Værk ikke kommer ud i det store Publicum for det Første; thi vore Affærer ere endnu saa complicerede, at man vanskeligt skal kunne sige hvorledes de ville fortone sig. Det gjør mig ondt, om jeg mulig har spændt Deres Interesse.

O jeg er aldeles ikke nysgjerrig.

Saameget desto bedre, sagde han og trykkede min Haand; saa gjør jeg mig ingen Skrupler over, at jeg muligt aldrig kan give Dem nogen Oplysning om denne Aftens Eventyr. Farvel.

Dermed gik mit Manuscript, som jeg móisommelig havde stjaalet.

Og et halvt Aar gik hen, uden at jeg nogensinde var saa heldig at træffe de to Herrer. Men en Dag bragte Fodposten mig en Pakke og et Brev, underskrevet Vilhelm Flint, hvori han gav mig Fuldmagt til, hvis jeg skjøttede derom, i Trykken at befordre medfølgende Can-